

bekymmer och störingar i vanlig verksamhet. Och alla dessa olägenheter har Du åter för Dig, då Du hit till Finland återkommer. – Besinna vidare, hvad tid åtgår till att vinna bekantskap med förhållanden der borta, hvilka Du dels såsom privat dels såsom embetsman måste känna, att icke nämna det besvärliga i förvärfvandets af denna kändedom. – Besinna vidare, att hvad Du såsom Universitetslärare på en plats, der Du stannar blott ett eller par år kan verka, är såsom bortkastadt, emedan det icke hinner vinna någon stadga, men att denna Din nya verksamhet likväl skall upptaga Dig så att hoppet om tillfälle till egna litterära arbeten åtminstone är ganska osäkert, om det också icke kan på förhand bevisas vara alltför djerft. – Besinna vidare, huru som Din återkomst till Finland fordrar Svenska Regeringens tillstånd till Din återflyttning, samt huru detta tillstånd säkert icke skall gifvas utan förtrytelse eller missnöje, hvartill Du inför Dig sjelf jemväl måste bekänna Dig hafva gifvit anledning. – Efter allt hvad jag kan finna, bör Du, då Du lyckligtvis icke mer ärnar eller vill öfvergifva Ditt Finska fosterland för alltid, – Du bör afstå från fullföljandet af planen att bortflytta på något enda eller par år. Ja, jag finner, uppriktigt sagdt, denna plan så besynnerlig, att jag skulle näppeligen kunna fullt och fast tro, att Du deråt hängifvit Dig, om jag icke läst det tryckt, såsom det tagits från den Skånska Correspondenten. Att äfven der borta menas Dig väl, är uppenbart. Och äfven detta kan för Dig, naturligtvis, vara lockande dit. Men högaktning, vänskap, välvilja saknas Dig ju ej eller här. Dessa här äro väl gamla, enformiga; men utslitna äro de icke, och kanske dock pålitligare, och skulle tilläfventyrs, om jemförelse framdeles komme att anställas, kunna befinnas varit och sannolikt förblifvit ljufligare, enligt med ordena i visan, att vin och vänskap smaka godt, när de gamla blifvit. – Men allt detta ville jag ha anført med förutsättning, 1:o att Du sjelf icke vill öfvergifva Finland för alltid, och 2:o att Du vill här stanna, utan att kunna vara absolut säker, hvad Din framtida befordran här beträffar, – hvilken säkerhet måste reduceras till en, men visserligen efter min öfvertygelse, den considerablaste, sannolikhet.

Din
vän
J. J. T.

Hfors den 1. November 1845.

183 J. V. SNELLMAN – E. LÖNNROT I.XI 1845

FLS, Lönnrotiana

Käre Broder!

Närmaste anledning till detta är att förmäla, att mitt bröllopp är uppskjutet till den 18:de dennes, då jag fast väntar att få se Dig här. Affären förtjenar i sig sjelf föga Ditt bemödande; men Din närvaro här är mången kär och mig synnerligen. Årstiden är väl också kinkig; men vägen är ju kort och Du en man, för hvilken lifvet icke har några olägenheter. Gubben Vennberg helsar genom mig och förenar sina böner med mina.

Din gryende fundering att tåga till Tyskland är en glad sak, Stor

fördel skulle den färden medföra. Ty Du besluter då att utgifva Lexikon på Tyska i stället för Svenska och att trycka det i Tyskland. Deraf följer större gagn, större upplaga och godt honorarium. Troligen skall också tillgången till durchdrivna filologers samråd verka gagneligt.

10 Såsom jag sednast nämnde, har jag uppmanat H. Kellgren att vända sig till Dig och sin håg till samma resa. Under Din ledning kunde han godt jemte Brockhaus ombesörja en väl kommenterad öfversättning af Kalevala och 2:o en Finsk Grammatik för Tyskarne med moderna blickar åt Sanskrit, Latin och Germaniska språk, Tänk alltderefter på att medföra honom som följeslagare och för ändamålet, resan och Ditt arbetes utgifvande, begära ett resestipendium. Detta kan icke med heder vägras, men af Dig med all heder mottagas, då vederbörande utom Finska Sällskapet ännu gjort platt intet Dina företag till fromma. Tid och tillfälle äro de yppersta att draga Finskan in i kretsen af lärda studier, för saken vinna deltagare och taga fasta på de inhemska sträfvanernas rättmätighet. Ty när frågan är den Europeiska vetenskapens, kan intet göras att här trycka den tillbaka.

Lef Väll! och välkommen

20

Din
tillgifne Broder
Snellman.

d. 1. November

30 **184** J. V. SNELLMAN – J. J. TENGSTRÖM 7.XI 1845
HUB, Kellgreniana

Vördade Bror!

För Brors vänskapsfulla högt skattade sednaste skrifvelse min varmaste tacksägelse.

Jag öfvergår genast till dess postscriptum, till den affär, om hvilken jag längesedan bort skriva, men på hvars utveckling jag velat vänta, för att icke åstadkomma å alla sidor öfverflödiga demonstrationer.

40 Bror anser projektet att flytta till Lund nog förfluet. Det förundrar mig icke, att det så skall anses; ty i människans innersta läser icke lätt en annan, icke ens en så faderlig vänskap som Brors.

Tillåt dock Vördade Bror, att jag med några ord söker rättfärdiga samma projekt, sedan jag först berättat, att jag med posten den 23:dje Oktob(er), återkallat min ansökning. Rättfärdigandet ligger mig synnerligen på hjertat, emedan det är stäldt till Bror.

50 Jag börjar med frågan: hvad vill jag här göra? Då jag förvisades till min nuvarande ställning, afgick jag med planen för Saima, hvilken skulle bereda mig tillfälle att något sjunga ut och medel att reglerad lemna landet. Harmen hade stor del i det sednare beslutet, men öfvertygelsen också en icke ringa. Från 1834 ungefär hade den nu grasserande Fennicismen tillhört mina planer, d. ä. något slag för densamma mina förhoppningar. Jag minnes t. ex., att jag 1835 i Österbotningarnes præsens deröfver kom i skarp ordvexling med Nervan, hvaraf sedan följde, någon tids köld. Att detta ämne var det enda, som möjligen kunde anslå för blifvande verkningar, hoppa-